

Тема номера: Наші скромні дари

РЕДАКЦІЯ VERBUM

29 КВІТНЯ 2024

Шановні читачі! Жодна людина не може всього. Навіть не так: більшість людей — серед яких, безумовно, ми, редакція цього часопису — може зовсім трошки. Про цю обмеженість буває прикро замислюватися і в нормальних ситуаціях, а в часи великих і страшних подій, коли стає очевидно, що нам мало довірено, але багато з нас запитують, — і поготів.

Фото: Priscilla Du Preez

Однак те, що наші дари дрібні й невидовищні, не означає, що в них немає сенсу. І в цьому випуску «Вербуму» ми придивляємося до маленьких речей, із яких зазвичай і складається життя.

Галина Глодзь розповідає про пивні чудеса, якими були знамениті, зокрема, середньовічні святі. Здебільшого ці чудеса — буденні, дрібні й зовсім не видовищні; та є в них «щось напрочуд людяне. Щось про те, що спільнота святих чуває над нами не тільки в ситуаціях життя і смерті, а й у повсякденних клопотах».

Максим Віхров пише вирізанню по дереву: не різьблення навіть, бо різьблення — це ремесло цілеспрямоване, яке передбачає результат, а вирізання — тобто можливість зайняти руки й не думати про мету. На перший погляд здається, що це вкрай проста справа, та зрештою виявляється, що у світі, зосередженому на продуктивності, спонтанність і безцільність потребують чималих зусиль.

Отець Матеуш Годек ділиться роздумами про священство — водночас і великий привілей, і тягар відповідальності. Він наголошує на нерозривному зв'язку священника і вірних: люди, яким священник служить і яких підтримує на шляху до Бога, також мають на нього вплив. І не в останню чергу завдяки молитві.

Ірина Максименко в легкій, художній формі пропонує замислитися про те, що ми зробили б, якби точно знали, що вдасться, і нагадує, що, хоча гарантованих знань про майбутній успіх не дано нікому, все-таки варто братися за те, до чого ми відчуваємо покликання. Нехай наші дари і справді скромні — у цьому світі є чимало людей, яким вони потрібні.